ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Νά, εἶπε, χτύπα την μ' αὐτὸ δυνατά ! Τὸ ἀξίζει...

Κι' ὁ Δὸν Διάζ κατέβηκε κάτω κρατῶντας τὴ Μαγδαληνὴ στὰ χέρια του καὶ ἀφήνοντας τὸ Στραβοχέρη σ' ἐλεεινὴ θέση.

Ἡ πάλη τότε πῆρε ἄλλο δρόμο. Πιασμένη σφιχτά, ἡ Φρέα κι' ὁ Στραβοχέρης προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν κι' οἱ δυὸ τὸ μαστίγιο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ κάτω, ὁ Στραβοχέρης ἀπὸ πάνω κ' ἡ γρηὰ κάτω. Τότε ὁ Στραβοχέρης κατόρθωσε νὰ πιάση τὸ μαστίγιο, μὰ ἀμέσως τοῦ τὸ ἄρπαξε ἡ Φρέα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ ἀλύπητα, ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεσκίζη τὸ λαιμό του. Μά, ἔξαφνα, μιὰ ἀπὸ τὶς λουρίδες τοῦ μαστιγίου μπλέχτηκε στὸ χέρι τοῦ Στραβοχέρη. Ἐκεῖνος τὴν ἄρπαξε, τύλιξε μ' αὐτὴ τὸ λαιμὸ τῆς γρηᾶς καὶ ἄρχισε νὰ τὴ σφίγγη.

— Ἄφησέ με ἢ σὲ πνίγω ! τῆς φώναξε.

Τότε ἡ μανία τῆς γρηᾶς διπλασιάστηκε. Μὰ ὁ Στραβοχέρης πάτησε τὸ πόδι του ἀπάνω στὸ στῆθος της κ' ἔσφιξε τὴ λουρίδα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Φρέας μελάνιασε, ἡ γλῶσσα της βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ στόμα της καὶ τὰ χέρια της τεντώθηκαν... Δὲν ἐσάλεψε πιά...

II

Ἡ ἱερὴ παρακαταθήκη.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ὁ παληός μας φίλος ὁ μυλωνᾶς Γουλιέλμος Λοβέρτ, ἀφυπνίσθη ἀπὸ δυὸ βοηθοὺς του οἱ ὁποῖοι, ὅπως τοῦ ἔλεγαν εἶχαν νὰ τοῦ ἀναγγείλουν μιὰ πολὺ σπουδαία εἴδηση. Εἶταν κι' οἱ δυὸ ταραγμένοι πολὺ καὶ νὰ τὶ διηγήθησαν στὸν μυλωνᾶ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ πανηγῦρι τοῦ Διοικητοῦ, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ κόμητος τῆς Θούνης εἶδαν ν' ἀνοίγει ἕνα παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος καὶ τὸν κόμητα τὸν ἴδιο νὰ βγαίνη στὸν ἐξώστη καὶ νὰ λέει πρὸς κάποιον ποὺ περίμενε κάτω στὸ δρόμο.

— Λοχαγὲ Ταγιεφέρ, ἐσεῖς εἶσθε;

Οἱ δύο νέοι βλέποντας ἔτσι τὸ λαοφιλῆ κόμητα νὰ ἔχει σχέσεις μ' ἕνα τέτοιο ὑποκείμενο κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας καὶ παρηκολούθησαν ὅλη τὴ σκηνή.

— Μάλιστα, ὑψηλότατε ! ἀπήντησε ὁ τυχοδιώχτης ἀπὸ κάτω. Ἐγὼ εἶμαι...

— Νὰ τὰ κλειδιὰ ! εἶπε τότε ὁ κόμης.

Καὶ ἔρριξε κάτω ἕνα μάτσο κλειδιὰ ποὺ ἔσπευσε νὰ τἀρπάξη ὁ Ταγιεφέρ, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους του ποὺ περιμέναν παραπέρα ἔγιναν ἄφαντοι.

Οἱ δύο νέοι παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν μεγάλη τους περιέργεια, πῆραν ἀπὸ πίσω τοὺς κακούργους καὶ ἔφτασαν ἔτσι εἰς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κεντίνου ποὺ τὴν βρῆκαν περικυκλωμένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀλητῶν, οἱ ὁποῖοι περίμεναν τὸν ἀρχηγό τους. Βλέποντας αὐτὸν νὰ φτάνη καὶ νὰ κρατάη τὰ ἕξη κλειδιά, οἱ ἑξακόσιοι κακοῦργοι ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν, καὶ ἀνοίγοντας τὶς πόρτες, μπῆκαν μέσα στὴν ἐκκλησία.

Τότε οἱ δυὸ νέοι βάζοντας φτερὰ στὰ πόδια τους, ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀφέντη τους. Ὁ Γουλιέλμος στὴν ἀρχὴ τοὺς πέρασε γιὰ μεθυσμένους, μ' αὐτοὶ ἐπέμεναν καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ντυθῆ καὶ νὰ τὸν τραβήξουν ὡς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Ἐκεῖ ὁ Γουλιέλμος ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ ὅτι ὅλα ὅσα τοῦ εἴχανε πεῖ εἶταν ἀληθινά. Ἡ ἐκκλησία μὲ τοὺς θησαυροὺς τῆς πόλεως βρισκότανε στὰ χέρια τῶν λῃστῶν. Βλέποντας αὐτὸ ὁ μυλωνᾶς ἔτρεξε σὲ μιὰ γειτονικὴ ἐκκλησία κι' ἄρχισε νὰ σημαίνη συναγερμό. Σὲ λίγο ἀρκετοὶ πολῖται βοηθούμενοι ἀπὸ δυὸ ἱσπανικοὺς λόχους, μπῆκαν μέσα στὴν ἐκκλησία. Μὰ ἡ καταστροφὴ εἶχε συντελεσθῆ πιά, ἀνεπανόρθωτη. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τυχοδιώκτας εἶχαν τραπεῖ εἰς φυγήν, συναποκομίζοντας τὰ πλούσια λάφυρά τους. Δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ καμμιὰ διακοσαριά, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀργήσει.

Ὁ λαός, ἔξω φρενῶν ὥρμησε ἐναντίον τους καὶ τοὺς ἔσφαξε ὅλους ἐκτὸς δώδεκα ποὺ τοὺς κράτησε γιὰ νὰ τοὺς βασανίσει. Μετὰ τὴ σφαγὴ, μιὰ πένθιμη καὶ παγωμένη σιωπὴ ἁπλώθηκε σὲ ὅλο τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συναθροισθῆ πρὸ τῆς μεγάλης πλατείας τῆς ἐκκλησίας. Ἄξαφνα τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος τῆς Θούνης ἀκούστηκε συνοδευόμενο μὲ μιὰ κατάρα.

Ἡ κατάρα αὐτὴ ποὺ τὴν ξεστόμισε κάποιος ἄγνωστος στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε καμιὰ ἀπήχηση... Κσὶ ὅμως οἱ βοηθοὶ τοῦ Γουλιέλμου εἴχανε πεῖ σὲ πολλοὺς ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν δεῖ μὲ τὰ μάτια τους καὶ ἡ διήγησίς τους κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ὁ Λαὸς ἐδίσταζε ἀκόμα νὰ πιστέψει ὅτι ὁ ἀγαπημένος του κόμης εἶχε διαπράξει ἕνα τέτοιο ἔγκλημα καὶ σιωποῦσε.

— Ἄς ρωτήσουμε τοὺς αἰχμαλώτους! εἶπε τότε ὁ ἴδιος ἄγνωστος ποὺ εἶχε καταραστῆ προηγουμένως τὸν κόμητα.

Ἀκούγοντας τὶς λέξεις αὐτὲς τὸ πλῆθος ταράχτηκε καὶ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο οἱ δώδεκα κακοῦργοι ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει ἁρπάχτηκαν ἀπὸ τοὺς πολῖτες καὶ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας στὴ μέση τῆς πλατείας.

Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τοὺς βασανίζουν γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ μιλήσουν, πρᾶγμα ποὺς ὡς τόσο αὐτοὶ δὲν τὸ ἀρνήθηκαν. Ἡ σκληρότης τῶν βασανιστηρίων αὐτῶν εἶταν ἐντελῶς ἀπάνθρωπος.

Στὸν Γουλιέλμο, τοῦ ὁποίου ὁ θυμὸς εἶχε περάσει ἐντωμεταξύ, οἱ ὠμότητες αὐτὲς κάναν φριχτὴ ἐντύπωση. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὶς βλέπη καὶ γι' αὐτὸ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Γύρω ἀπὸ τὸ μέγαρο ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευε. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐφόβισε τὸ Γουλιέλμο, καὶ κτύπησε τὴν μεγάλη ἐξώπορτα δυνατά. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ θυρωρὸς ποὺ ἔτριβε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ νύστα του. Ἅμα εἶδε πὼς ἦταν ὁ Γουλιέλμος παραμέρισε ἀφήνοντάς τον νὰ μπῆ μέσα ἐπειδὴ ὁ κόμης ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Μαγδαληνῆς, εἶχε διατάξει νὰ δέχονται τὸ Γουλιέλμο ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ὁ Γουλιέλμος ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴ σιωπὴ ποὺ ἐβασίλευε στὸ μέγαρο τράβηξε πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ κόμητος.

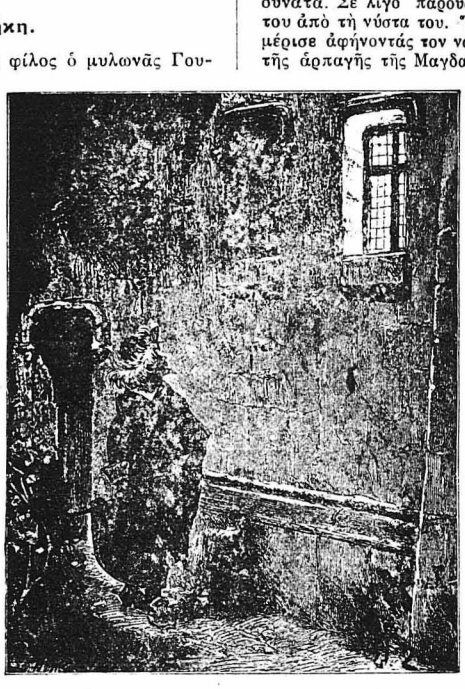

Γύρω ἀπ' τὸ μέγαρο βασίλευε σιωπή.

Μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου τοῦ κόμητος κοιμόταν ὁ ἀκόλουθος Ἀρθοῦρος. Ὁ Γουλιέλμος τὸν ἐξύπνησε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ πάη νὰ ξυπνήση τὸν κύριό του.

Ὁ Λοβὲρτ ἔμεινε μόνος βασανιζόμενος ἀπὸ χίλιες δυὸ ὑποθέσεις. Σὲ λίγο ξαναφάνηκε ὁ Ἀρθοῦρος, ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

— Δὲν ξέρω εἶπε, τί ἔχει ὁ ὑψηλότατος. Τοῦ φώναξα πολλὲς φορές, τὸν ἐτράβηξα ἀπὸ τὸ χέρι, μὰ αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ ξυπνήση. Καὶ ὅμως ὁ κύριός μου κοιμᾶται, πάντοτε τόσο ἐλαφριά...

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ Γουλιέλμος συστρέφοντας τὰ χέρια του. Πρέπει ὡστόσο νὰ τὸν ξυπνήσουμε.

Δὲν τολμῶ, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος. Θὰ ἀγρύπνησε πάρα πολὺ γιατὶ κοιμᾶται ντυμένος.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μιὰ δυνατὴ ὀχλοβοὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Ὁ Λοβὲρτ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ παραμέρισε τὴν κουρτίνα. Στὸ ἀβέβαιο φῶς τῆς αὐγῆς εἶδε μαζεμένο κάτω ἄπειρο πλῆθος κόσμου ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα.

Οἱ δώδεκα ἀλῆται, ὕστερ' ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ποὺ τοὺς εἶχαν κάνει, ὁμολόγησαν ὅτι ἤξεραν, ὅτι δηλαδὴ ὁ κόμης τῆς Θούνης εἶχε παραδόσει στὸν ἀρχηγό τους τὸ Ταγιεφὲρ τὰ κλειδιὰ τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Καὶ τώρε ὅλος ὁ λαὸς ἔτρεξε πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος, ζητῶντας ἀπ' αὐτὸν μὲ φωνὲς ἀπειλητικές, λογαριασμὸ τῆς προδοσίας του. Ὁ λαὸς δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν προδοσία καὶ ὅλη ἡ λατρεία του πρὸς τὸν κόμητα Γοδεφρῖδο εἶχε μεταβληθῆ σὲ μῖσος.

Ὁ Γουλιέλμος ἔσπρωξε τὸν ξαφνιασμένο ἀκόλουθο καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος. Ὁ Γοδεφρῖδος κοιμόταν ἥσυχος φορῶντας τὴ μεγαλοπρεπῆ του στολή. Ὁ Γουλιέλμος βλέποντας τὴν εὐγενικιὰ φυσιογνωμία του ἔνοιωσε ὅλο τὸν παληὸ σεβασμό του νὰ ξαναγεννιέται μέσα του. Πλησίασε καὶ γονατίζοντας κοντά του, ἔπιασε τὸ χέρι του.

— Ἐξοχώτατε ! φώναξε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐξοχώτατε, ξυπνῆστε. Ξυπνῆστε, σᾶς ἱκετεύω... Εἶνε ἀνάγκη...

Ὁ κόμης ἐσάλεψε λίγο, μὰ πάλι ξαναβυθίστηκε στὸν ὕπνο του.

Καὶ ὁ λαὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη ἀπ' ἔξω.

— Ἐξοχώτατε, φώναξε πάλι ὁ Γουλιέλμος, προσβάλλουν τὴν τιμή σας... Κινδυνεύετε ἐξοχώτατε... Ξυπνῆστε !...

Ἕνα τρομαγμένο ἐπιφώνημα ἀπάντησε στὸ Γοδεφρῖδο. Ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου ποὺ ἔφερνε στὰ διαμερίσματα τῆς Δολόρας ἄνοιξε καὶ ἡ Δολόρα παρουσιάστηκε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κραυγὲς ἀπειλητικὲς ἀκούστηκαν στὸ δρόμο.

— Κάτω ὁ κόμης τῆς Θούνης ! Θάνατος στὸν προδότη ! Θάνατος στὸν ἀποστάτη.

(Ἀκολουθεῖ)